

זעקה הדרגתה



התייחדות עם האטון הנורא שאירע עם הרצח הפוליטי עת נזרק רימון יד לעבר קבוצת שלום עכשיו. אלפים באו לכיכר מלכי ישראל וניצבו דומם, סביב הנרות הדולקים, דגל ישראל והשלט: "הדמוקרטיה בנפשנו".



אוויר. אנשים הינהנו זה לזה בראשם. לא היו שיחות, לא היו דיבורים. רק הנהונים והרבה צער וכאב בעיניהם.

צופרים

לאות אבל



הם באו אחד-אחד ובזוגות, ומילאו את הכיכר. מני סאר הציע לאחד הכתבים לטלפן לראש-העירייה ולבקש ממנו להדליק את האורות. אחר פנה אל סגן ראש-העירייה, יצחק ארצי, שבא גם הוא מוועד והמום להשתתף במשמרת-האבל, להוריד את הדגלים בתל-אביב ל-חצי התורן.

היו שם מכל שיכבות הציבור: אנשים צעירים ומבוגרים, מכורבלים בתוך מעיי-ליהם, נלחצים זה לזה. במרכז הניחו נרות דולקים על הריצפה הקרה, הניחו השל-טים, החזיקו בדגל ישראל. רבים התיישבו

תחילה הגיעו

עשרות. אחר-כך

היו אלפים.

הם כולם עמדו

שוחקים והמומים



אליאב ובו בש לובה אליאב, שנשא דברים כמישמרת-האבל, נושא בידו לפיד בוער ומשוחח עם בימאי הקולנוע אורי ברבש, מראשי שלום עכשיו. למטה: צעירים מתייחדים עם אמיל ז'ל, שנרצח בירושלים.



מני מני פאר והאמרגנית סמירה יודני. מני היה בדרכו לחברים, כאשר שמע על מישמרת-האבל והצטרף.

נרות בשקט וללא הגה נשאו אנשים בקהל נרות דולקים לזיכרו של אמיל. הנרות הובאו ע"י פעילי שלום עכשיו.

מסביב, עיניים תקועות עמוק בריצפה, מלאות יגון וכאב.

איישם התחיל מישוהו לזמזום, אלי אלי, שלא יגמר לעולם" הסובבים אותו הצטרפו אליו בשירה חרישית. וכך ישבו עד שהאיר השחר, והם צמודים זה לזה בכתפיהם ושרים שירי תנועות-הנוער. ליד הכיכר חלפו מכוניות ונהגיהם הפעילו את צופריהם לאות אבל ומעגל ה-אבלים התרחב והלך. היתה תחושה של כאב עמוק, חרדה וזעזוע, היתה תחושה של חיים באי של שפיות בתוך עולם ה-הולך ומשתגע.

לובה אליאב נשא דברים. אחריו דיבר אחד מחברי שלום עכשיו. מדי פעם עבר מוקי אורן, אחד מפעילי התנועה בתל-אביב, והכריז ברמקול-נייד על התארגנות לקראת מסע ההלוויה למחרת היום. בין האבלים נראו בימאי הקולנוע אורי ברבש ואחיו, סגן אלוף (מיל') בני ברבש. חברי

הם הגיעו לכיכר מלכי ישראל אחד

אחד, המומים, כואבים, דוממים. בתחילה התארגן גרעין קטן של מאה איש. אחד טלפן לרעהו: מוכרחים לעשות משהו. חייבים להיות ביחד עכשיו! בסביבות השעה 11.30 היו בכיכר מלכי ישראל כעשרים וחמישה איש. מישוהו הביא לפידים בוערים, אחר הביא גליונות בריסטול. מישוהו הביא צבע. הניחו הגליונות על הריצפה, ציירו עליהם את ה-שלטים: "הדמוקרטיה בנפשנו". איש עדיין לא ידע מה שמו של האיש שנרצח שעה וחצי קודם לכן, בעת שהביע את דעתו הפוליטית לפני משרד ראש-הממשלה בירושלים. טלפנו למגן-דויד אדום, לא קיבלו פרטים. טלפנו לבתי-החולים בירושלים, סירבו למסור להם את שמו.

אחד החברים שניחן בכישרון חיקוי, צילצל לבסוף לבית-החולים שערי צדק, הציג עצמו כמוכירתו של ראש-הממשלה וקיבל את הפרטים: אמיל גרינצווייג, גרוש, הוריו מחיפה.

בשעה 11.30 זה כל מה שידעו על אמיל גרינצווייג. כתבו את שמו ביד רוטטת. אמיל ז'ל. לאט-לאט נתמלאה הכיכר. העשרות היו למאות, המאות לאלפים. השקט עמד בי-



שלם איש-הקולנוע אורגד ורדי עון מצייר שלט, שעליו שמו של אמיל גרינצווייג זיכרונו לברכה. השלטים צויירו באופן ספונטני במקום.

